

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 587/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 24/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. novembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Csp 24/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vykonávajúci činnosť advokáta sa žalobou domáhal od žalovanej zaplata sumy 1 392,74 eur s príslušenstvom z titulu zaplata trov právneho zastúpenia. Namietal postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktorý podľa neho nekoná vo veci bez zbytočných prietahov. Odo dňa začatia konania „25.6.2019“ uplynuli už 3 roky a 4 mesiace a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Tiež nebolo rozhodnuté o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 9. augusta 2022. Podľa sťažovateľa v danom prípade nejde o právne zložitú vec a svojím správaním nespôsobil žiadne prietahy.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu a neadekvátnej dobe napadnutého konania.

5. Napriek skutočnosti, že sťažovateľ je advokátom, teda osobou znalou práva, z obsahu ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, v čom konkrétne má spočívať zásah okresného súdu do práv sťažovateľa. Sťažovateľ bližšie nevymedzil obdobia prípadnej nečinnosti či neefektívnej činnosti, ktoré mali mať vplyv na porušenie jeho označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní. V ústavnej sťažnosti formuluje všeobecné vyjadrenia, že postup okresného súdu sa vyznačuje zbytočnými prietahmi. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje podstatnú náležitosť požadovanú § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde – konkrétne skutkové a právne dôvody, zakladá to dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

6. Z rozsudkov okresného súdu a Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), ktoré si ústavný súd dohľadal prostredníctvom webového portálu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, a z dopytu na okresnom súde pre ústavný súd vyplynuli zistenia, ktoré svedčia o skutočnosti, že aj v prípade, ak by sťažovateľ podal kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, bolo by nutné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tomto štádiu napadnutého konania odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

7. V posudzovanom prípade ústavný súd zistil, že okresný súd konal vo veci sťažovateľa v zásade plynulo. Žaloba sťažovateľa bola okresnému súde doručená 17. júna 2019. Na pojednávaní 19. októbra 2020 okresný súd rozhodol rozsudkom tak, že jeho žalobu zamietol a uložil mu povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 %, ktoré budú vyčíslené v uznesení vydanom po právoplatnosti rozsudku. Rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním. Spis bol predložený krajskému súde 28. mája 2021. Krajský súd rozhodnutím č. k. 10 Co 75/2021 z 31. marca 2022 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi sumu 303,16 eur s príslušným úrokom z omeškania. Žalobu vo zvyšnej časti zamietol a priznal žalovanej proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 58 %. Po nadobudnutí právoplatnosti meritórneho rozhodnutia (26. júna 2022, pozn.) rozhodol okresný súd uznesením z 9. augusta 2022 o výške trov konania a uložil sťažovateľovi zaplatiť žalovanej

sumu 399 eur. Dňa 8. septembra 2022 podal sťažovateľ proti uzneseniu o výške trov konania sťažnosť, o ktorej v čase predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté.

8. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a analogického práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním vecí na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu, resp. iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (II. ÚS 438/2017, III. ÚS 171/2020, I. ÚS 247/2021).

9. V prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavné sťažnosti odmieta ústavný súd ako zjavne neopodstatnené, ak sa porušenie tohto základného práva namieta v konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015). K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019).

10. Ústavný súd pri hodnotení možných prietáhov v postupe všeobecného súdu pri rozhodovaní o trovách konania už viackrát konštatoval, že rozhodovanie o trovách konania z hľadiska jeho povahy nemožno považovať za vec, resp. záležitosť podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v pravom slova zmysle, hoci tvorí integrálnu súčasť civilného súdneho konania. Z uvedeného tiež vyplýva, že nemožno pripisovať rovnakú dôležitosť z hľadiska poskytovania ochrany pred zbytočnými prietahmi pri rozhodovaní o merite vecí a v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania (m. m. IV. ÚS 2/2019, I. ÚS 140/2021, IV. ÚS 581/2021). Ústavný súd v minulosti už konštatoval, že nečinnosť súdu sa posudzuje inak v základnom, meritórne neukončenom konaní než v konaní po právoplatnom rozhodnutí o veci samej, prípadne aj o návrhu na náhradu trov konania (IV. ÚS 375/2021, II. 285/2022).

11. Z uvedených skutočností je zrejmé, že v čase uplatnenia práv na ústavnom súde bola vec sťažovateľa na okresnom súde v spojení s rozsudkom krajského súdu právoplatne uzavretá (26. júna 2022). Sťažovateľova právna neistota týkajúca sa vecí samej bola teda v čase podania ústavnej sťažnosti (11. novembra 2022) odstránená. Po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia okresný súd následne rozhodoval už len o trovách konania.

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka napadnutého konania pred okresným súdom aj s prihliadnutím na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nezlučiteľná so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ani nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie sťažovateľom označených práv, preto jeho ústavnú sťažnosť odmietol aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

13. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu